

Lovak intézményesített rehabilitációjának gyakorlata Magyarországon

Szanyi Gertrúd Jusstina

Ménészgazda felsőoktatási szakképzés, nappali tagozat

Élettani és Takarmányozástani Intézet

Takarmányozástani és Takarmányozás – élettani Tanszék

Belső témavezető: Dr. Bartos Ádám Sándor, egyetemi docens, Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem

Gyermekkorom tapasztalatai és tudásom fejlesztése után egyre komolyabban érdeklődtem a lovak tartásbeli problémáinak megoldása iránt. Találkoztam ételagressziós, karórágós lóval, de olyannal is, ami a bokszában kikaparta a beton aljzatot. Foglalkoztatott a gondolat, hogy vajon ők ezt milyen indíttatásból, minek a hiányából csinálják, és hogyan lehetne nekik ezen segíteni.

Zárárdolgozatomban igyekszem összeszedni a lovaknál az olyan betegségeket/ problémákat, melyek ronthatják az állat életminőségét. Ezeknél, hogy nekiállhassunk a rehabilitációnak, az első lépés, hogy megpróbáljuk megkeresni a gyökerét, hogy honnan ered a nem kívánt viselkedési forma vagy éppenséggel a fizikai – mentális betegség.

Amennyiben ez meg van, könnyebb a dolgunk. A lovak házasítása óta eltelt nagyjából 6000 év alatt volt alkalmunk kitapasztalni állataink viselkedési markereit, habitusát és kitalálni a megoldást. A gond pontos körüljárása után már ki lehet gondolni egy ésszerű, ám igencsak rugalmas tervet. Viszont, ha nincs róla tudomásunk, mi – miért történik a lónál, igyekezni kell minél biztonságosabban, de effektíven nekiállni a módszerek kidolgozásának.

Dolgozatomban tehát fellelhetők a rendellenességek, azok összefüggései egymással, a valószínűsíthető eredésük és még az opciók is, amivel segíteni lehetne az állatnak. Szerettem volna ezzel az összetett problémával átfogóan foglalkozni, ezáltal felhívni a figyelmet az alapvető állattartásbeli eltérésekből származó maradvány-problémákra.

Szeretném fejlesztésre javasolni ezzel az írással mind a magyarországi jogszabályozást, annak betartatását, az edukációt, mint mindennek az alappillért, mind az

általános állattartási feltételeket és kiemelni az alapítványi segítség fontosságát, szükségességét.

Elvégre felelős gazdaként a mi dolgunk megadni a legjobb tudomásunk szerint minden esélyt a lovainknak arra, hogy életminőségük a lehető legjobb legyen. Kötelességünk folyamatosan informálódni és fejlődni, érdeklődni az új iránt és megbecsülni a régiek tapasztalatát. Mi választottuk ezt az életvitelt, miénk a felelősség is, ami vele jár.